

Másodszer, az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor nem követte a Bíróság gazdasági egységre vonatkozó állandó ítélkezési gyakorlatát, ideértve többek között a Sharp Corporation, a Minolta Camera, a Ricoh- és Canon-II ügyben hozott ítéletét, amelyekben ellentétes határozatot hozott.

A FELLEBEZÉS MÁSODIK JOGALAPJA — a bizonyítás terhe és a felülvizsgálati mércé

E jogalapot a fellebbező a bizonyítás terhére és a felülvizsgálati mércére alapítja. A Bizottság e tekintetben kifejtett álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróság a 180–190. pontban tévesen alkalmazza a jogot azáltal, hogy nem a megfelelő felülvizsgálati mércét alkalmazza. A Kundan- és a Tata-ügyben hozott ítéletre hivatkozva az Elsőfokú Bíróság elmulasztotta azon tény figyelembevételét, hogy az említett ítéletek megfogalmazásából következően az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdését éppen azért fogadták el, hogy rendezzék az olyan helyzeteket, mint amilyen az alapügyben szerepel. E rendelkezés egyértelműen bizonyos mérlegelési jogkört enged az intézmények számára. Az Elsőfokú Bíróság helytelen jogi követelményt írt elő, amely következésképpen különösen magas bizonyítási terhet rótt az intézményekre olyan területen, ahol főszabály szerint széles körű mérlegelési jogkörrel rendelkeznek. Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság nem bizonyította a jogilag megkövetelt módon, hogy az intézmények a tények értékelésekor nyilvánvaló hibát követtek el.

A FELLEBEZÉS HARMADIK JOGALAPJA — Az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének első albekezdése.

E harmadik jogalap a vitatott ítélet 193-197. pontját kifogásolja. Ebből következik, hogy amennyiben a fellebbezés első vagy a második jogalapja megalapozott, akkor az Elsőfokú Bíróság saját érvelésének folyományaként jogilag téves azon megállapítása, hogy az intézmények megsértették a 2. cikk (10) bekezdését.

A FELLEBEZÉS NEGYEDIK JOGALAPJA — A VÉDELEMHEZ VALÓ JOG

E jogalap a vitatott ítélet 200-211. pontját kifogásolja. A Bizottság álláspontja szerint e pontokban az Elsőfokú Bíróság túlzottan szigorú, ennél fogva jogosulatlan követelményt támasztott a felperesek védelmi joga vonatkozásában. A kiigazítás összegét és az általa érintett műveletek számát már ismerték a felperesek bizonyos ideje (az első végleges tájékoztató dokumentum óta). Továbbá a második végleges tájékoztató dokumentum a felpereseknek a megkapott dokumentum vonatkozásában tett megjegyzésére válaszul pontosítást nyújtott; a Bizottság tisztázta, hogy a 2. cikk (9) bekezdésére a kiigazítás jogalapjaként való korábbi hivatkozás téves volt. Ennélfogva a felperesek teljes mértékben tisztában voltak azon okokkal, hogy a Bizottság miért kívánt kiigazítást alkalmazni, nevezetesen, hogy álláspontja szerint a Sepco kereskedőként jár el, amely a felperesek javára hasonló feladatokat lát el, mint a jutalék alapján dolgozó ügynök.

A Bizottság álláspontja szerint a felperesek ilyen tájékoztatása elegendő volt a védelemhez való joguk gyakorlásához. Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazza a jogot, amikor a 201. pontban kifejti, hogy a végleges tájékoztatóban e tekintetben több információt kellett volna közölni. Az Elsőfokú

Bíróság álláspontjával ellentétben a felperesek tudatában voltak azoknak az indokoknak, amiért a Bizottság e kiigazítást kívánta fűzni a Tanácshoz intézett javaslatához, nevezetesen, hogy a Sepco felperesekkel való kapcsolatár kiterjedt a 2. cikk (10) bekezdése i) pontja második mondatának hatálya. Továbbá a Bizottság álláspontja szerint a véleményét alátámasztja a Bíróság korábbi ítélkezési gyakorlata is (pl.: az EFMA-ügyben hozott ítélet).

Végül a Bizottság álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazza a jogot, amikor a 209. pontban, „egybemossa” a kiigazítás jogosságára vonatkozó érdemi kérdést, a felperesek védelemhez való jogának tiszteletben tartására vonatkozó kérdéssel. Megállapítja, hogy: „[...] a fenti[ek] [...] alapján bizonyosodott, hogy [az intézmények jogtalanul jártak el a kiigazítás alkalmazásakor]. Ezért meg kell állapítani, hogy az intézmények, mivel nem adtak végleges indokolást már a második végleges tájékoztatónál, megsértették a felperesek védelemhez való jogát. Az Elsőfokú Bíróság állításával ellentétben azonban nem áll fenn összefüggés e két kérdés között. Az a pusztán tény, hogy az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy jogosulatlan volt a kiigazítás, nem jelenti azt, hogy megsértették a felperesek védelemhez való jogát. Az a kérdés merül fel, hogy az intézmények a közigazgatási eljárás alatt ellátták-e a felpereseket a szükséges információval ahhoz, hogy tájékoztatást tudjanak nyújtani. Az a tény, hogy az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, hogy jogosulatlan volt a kiigazítás, nem jelenti azt, hogy „ennélfogva” a közigazgatási eljárás alatt megsértették a felperesek védelemhez való jogát”.

VAJON MAGA A BÍRÓSÁG HATÁROZHAT-E A VITATOTT JOGALAPOKRÓL (vagy vissza kell-e utalni az ügyet az Elsőfokú Bírósághoz)

A Bizottság álláspontja szerint, amennyiben a Bíróság úgy ítéli meg, hogy megalapozottak a fenti jogalapok, és hatályon kívül helyezi a vitatott ítélet rendelkező részének 1. pontját, kellően teljes aktával rendelkezik ahhoz, hogy maga határozzon a vonatkozó jogalapokról (és elutasítsa azokat). Mindazonáltal ez a kérdés a Bíróság hatáskörébe tartozik, és a Bizottság nem megy messzebb e tekintetben.

A Bundesverwaltungsgericht (Németország) által 2009. június 8-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Flachglas Torgau GmbH kontra Németországi Szövetségi Köztársaság

(C-204/09. sz. ügy)

(2009/C 193/14)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Bundesverwaltungsgericht

Az alapeljárás felei

Felperes: Flachglas Torgau GmbH

Alperes: Németországi Szövetségi Köztársaság

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. a) Úgy kell-e értelmezni a környezeti információkhoz való nyilvános hozzáférésről és a 90/313/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2003. január 28-i 2003/4/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ 2. cikke 2. pontjának második mondatát, hogy kizárólag azok a szervek és intézmények járnak el jogalkotói minőségben, amelyek a tagállamok joga szerint a végső (kötelező) döntésért felelősek a jogalkotási eljárásban, vagy jogalkotói minőségben járnak el azok a szervek és intézmények is, amelyekre a tagállam joga a jogalkotási eljárásban hatásköröket és részvételi jogokat ruház, különösen jogszabálytervezetek előterjesztésének és jogszabálytervezetek véleményezésének jogát?
- b) A tagállamok csak akkor rendelkezhetnek-e úgy, hogy a hatóság meghatározása nem foglalja magában a bírói és jogalkotói minőségben eljáró szerveket és intézményeket, ha ugyanakkor az alkotmányos rendelkezéseik az irányelv elfogadásának időpontjában nem rendelkeztek a környezeti információkhoz való nyilvános hozzáférésről és a 90/313/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2003. január 28-i 2003/4/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 6. cikke értelmében történő felülvizsgálati eljárásról?
- c) A jogalkotói minőségben eljáró szerveket és intézményeket csak a jogalkotási folyamat lezárásáig nem lehet a hatóság fogalmába tartozónak tekinteni?
2. a) A környezeti információkhoz való nyilvános hozzáférésről és a 90/313/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2003. január 28-i 2003/4/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 4. cikke (2) bekezdése első mondatának a) pontja szerinti tanácskozások titkosságát jogszabály írja-e elő akkor, ha a 2003/4/EK irányelvet átültető nemzeti jogi rendelkezés általánosan úgy rendelkezik, hogy a környezeti információkhoz való hozzáférésre irányuló kérelmet el kell utasítani, amennyiben az információk közzététele hátrányosan befolyásolná az adatszolgáltatásra kötelezett szervek tanácskozásainak titkosságát, vagy ehhez külön jogszabályi rendelkezés szükséges a tanácskozások titkosságáról?
- b) A környezeti információkhoz való nyilvános hozzáférésről és a 90/313/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2003. január 28-i 2003/4/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 4. cikke (2) bekezdése első mondatának a) pontja szerinti tanácskozások titkosságát jogszabály írja-e elő akkor, ha a nemzeti jogból az általános, íratlan jogelv következik, hogy a hatóságok közizgazgatási eljárása nem nyilvános?

⁽¹⁾ HL L 41., 26. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 7. kötet, 375. o.

A Verwaltungsgerichtshof (Ausztria) által 2009. június 10-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Ilonka Sayn-Wittgenstein

(C-208/09. sz. ügy)

(2009/C 193/15)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Verwaltungsgerichtshof

Az alapeljárás felei

Felperes: Ilonka Sayn-Wittgenstein

Alperes: Landeshauptmann von Wien

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Ellentétes-e az EK 18. cikkel az olyan szabályozás, amely szerint valamely tagállam hatóságai elutasítják valamely (felnőttkorú) örökbefogadott gyermek vezetéknevének olyan formában történő elismerését, ahogyan azt egy másik tagállamban meghatározták, ha az az előbbi tagállamban (alkotmányjogilag is) megengedhetetlen nemesi címet tartalmaz?

A Korkein hallinto-oikeus (Finnország) által 2009. június 10-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Lahti Energia Oy

(C-209/09. sz. ügy)

(2009/C 193/16)

Az eljárás nyelve: finn

A kérdést előterjesztő bíróság

Korkein hallinto-oikeus (Finnország)

Az alapeljárás felei

Fellebbező: Lahti Energia Oy

Többi fél az eljárásban: Lahden seudun ympäristölaautakunta, Hämeen ympäristökeskus, Salpausselän luonnonystävät ry